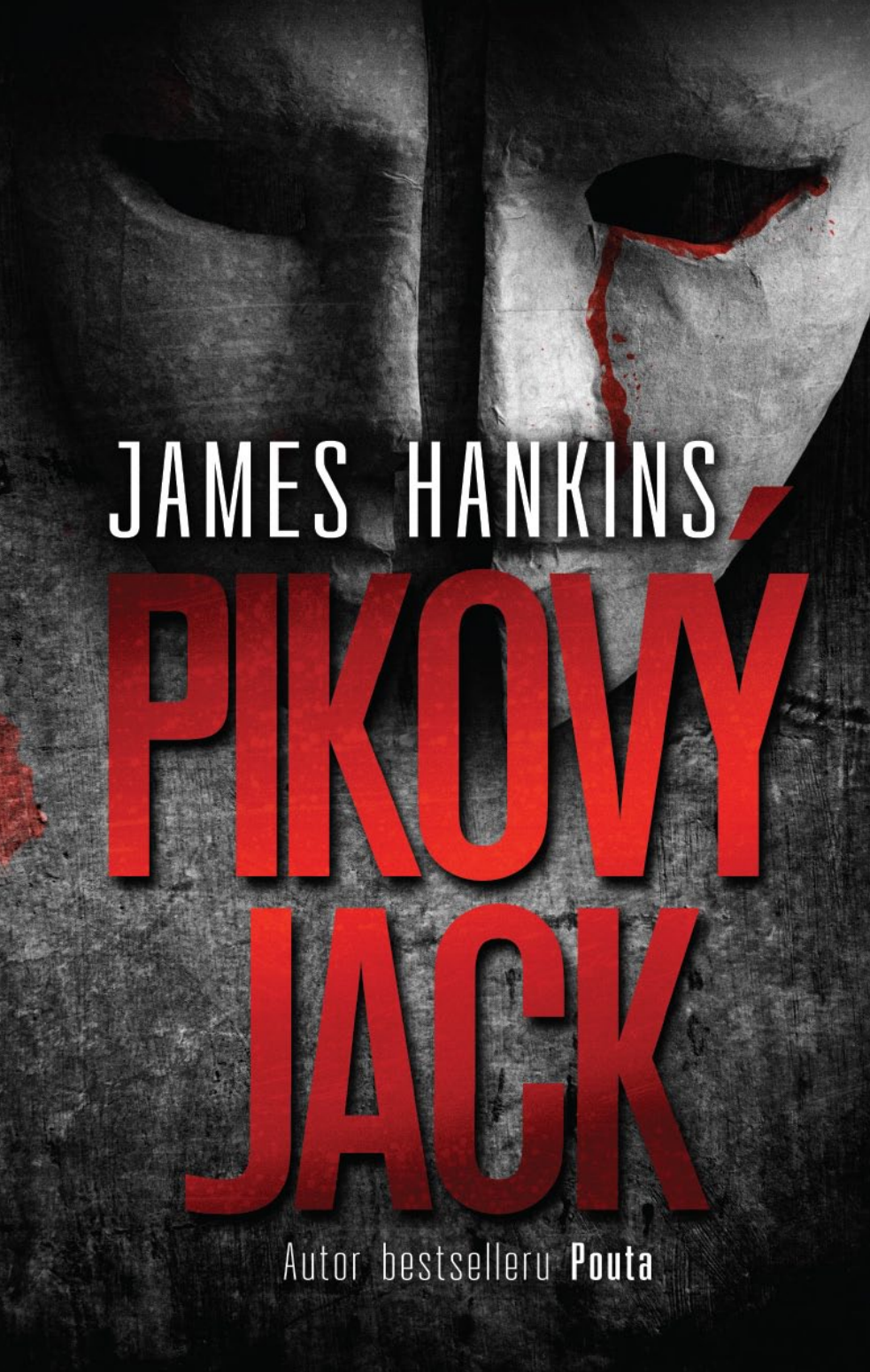

JAMES HANKINS

**PIKOVY
JACK**

Autor bestselleru **Pouta**

JAMES HANKINS

**PIKOVÝ
JACK**

2014

Copyright © 2012 by James Hankins
Translation © 2014 by Jitka Lipková
Cover design © 2014 by GALATEA

Všechna jména, místa a události v tomto románu jsou fiktivní
a jsou dílem autorovy fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať už žijícími či nikoliv, je čistě náhodná.

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu JACK OF SPADES,
přeložila Jitka Lipková
Sazba: Karel Kaltrop
Vydání první v elektronické verzi
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-87910-55-9

*Tato kniha je věnována mým rodičům,
Mary a Frederickovi Hankinsoým,
kteří mě naučili rozlišovat mezi dobrem a zlem.
Všechny omyly, kterých jsem se ve svém životě dopustil,
byly pouze mou chybou, nikoli chybou mých rodičů.
Mám tě rád, mami. Chybíš mi, tati.*

Petera Lisbona probudil zvláštní zvuk. Vlastně zvláštní hlas. Nepřirozený. A ten podivný hlas znovu promluvil. „Vstávat, Petře, prober se.“

Na tom hlase je vážně něco divného, pomyslel si Lisbon. Byla to jediná myšlenka, kterou dokázal v duchu zformulovat. Na žádnou jinou se nezmohl. Jeho mysl zahalovala mlha.

„Teď otevři oči, Petře,“ pravil ten hlas. „Musíš se probudit. Máš před sebou úkol. Musíš udělat důležité rozhodnutí. A asi to pro tebe nebude jednoduché.“

Co mi na tom hlase přijde tak divné? Byl vysoko položený, zněl nosově a trochu roztřeseně a... mechanicky nebo roboticky nebo... tak nějak. Zkrátka byl velice zvláštní a v žádném případě se nehodil do Peterovy ložnice.

Lisbon otevřel oči a v tu chvíli mu došlo, že neleží ve své posteli, jak by očekával. Vlastně vůbec neležel. Seděl na židli. Pootočil hlavou, která vážila mnohem víc, než měla, a zamrkal, aby odehnal spánek. Ačkoli světlo bylo zhasnuté, viděl, že je skutečně ve své ložnici a sedí na židli uprostřed místnosti. Netušil však, kdo k němu mluví.

„Jsem si jistý, že se chceš zeptat na spoustu věcí, Petře,“ pokračoval hlas tím prapodivným vibratem. Zněl jako kříženec robota a Mlaskala z *Čaroděje ze země Oz*. „Ale já nemám čas cokoli vysvětlovat. Abychom se pohnuli dopředu, trochu to urychlím. Začnu tím, že jsi připoutaný lepicí páskou k této židli, a to dost pevně. Nemáš šanci se z toho vyvléct.“

Ježíši, když se Lisbon snažil pohnout, zjistil, že hlas nelže. Stříbrná lepicí páska obtáčela jeho hrudník. Ruce měl přilepené k opěrkám židle, dolní končetiny k jejím nohám.

Do prdele, opravdu byl připoutaný k téhle židli.

Cítil se úplně bezmocný.

A pak ten hlas. Promlouval k němu ze tmy, přímo za jeho zády. Byl tak blízko.

„Je mi jasné, že tě zajímá, jak ses dostal do této situace,“ pokračoval vysoký hlas. Zněl tak příšerně a zároveň hrozně povědomě. Jak to bylo možné? Jak mu vůbec mohl být takový hlas důvěrně známý? „No, prozradím ti, jak ses ocitl na téhle židli,“ vysvětloval hlas. „Spinkal jsi ve své posteli jako andílek a já ti přitiskl k nosu hadr nasáklý chloroformem. Jakmile jsi ztratil vědomí, posadil jsem tě na židli a spoutal. A tak tu teď jsme spolu.“

Záblesk vzpomínky se Peterovi mihl před očima, vzpomínky na něco měkkého, co se mu přitisklo k nosu, odporně sladký zápach a pak už nic – až ten bizarní hlas.

„Nechal jsem zhasnuto kvůli tobě, Petře. Říkal jsem si, že pro tebe bude snazší, když na to půjdeme postupně.“

Matné měsíční světlo líně nahlíželo okny ložnice, aniž by ozářilo její interiér nebo postavu, která se teď zhmotnila přímo před Lisbonem. Muž byl dobře stavěný a jeho hlava, z níž Peter viděl pouhou siluetu, byla... Bože, měla tak zvláštní tvar! Příliš velká. Příliš široká. A tam, kde by každý očekával oči, nezahlédl snad Peter bledě zelený záblesk?

Lisbon se pokusil promluvit, aby se zeptal, co ten muž po něm chce – pokud ta postava vůbec byla muž – ale zjistil, že má přelepená i ústa.

Peter Lisbon nebyl strašpytel. Za posledních šest měsíců podnikl sólový seskok padákem a – pravděpodobně neuváženě – zabránil ozbrojenému lupiči v krádeži auta. Nenechal se lehce zastrašit. Studený lepkavý pot, který mu smáčel kůži, a ledové prsty svírající jeho útroby pro něj proto byly novou zkušeností. Ale kdo by v této situaci nebyl vyděšený? Postava, která se zjevila uprostřed noci v jeho ložnici, neznámý muž

s podivnou hlavou a ještě podivnějším hlasem – hlasem natolik nepřírozeným, natolik děsivým, natolik...

Natolik *povědomým*? Jak to bylo možné? Přece by si pamatoval hlas připomínající mimozemšťana...

Už to měl. Vzpomněl si.

„Takže jestli jsi připraven, Petře, teď rozsvítím.“

Už věděl, kde ten hlas slyšel. Ale to nedávalo smysl. Bylo to prostě šílené. Tento hlas sem ani trochu nezapadal. Nepatřil do reálného světa.

Muž ustoupil do vzdáleného rohu místnosti. Jeho pohyb doprovázel jemný kovový zvuk, velmi nezřetelný a slabý, jako by se o sebe otřely dva nože. Natáhl se po vypínači a celý pokoj zalilo ostré světlo. Lisbon se zadíval do tváře svého únosce a ten podivný hlas začal dávat smysl, ačkoli vlastně smysl tady nedávalo vůbec nic.

Před Peterem stála postava celá v černém – od černé sportovní soupravy po černé tenisky. Lisbonovy oči ale oděv téměř nezaregistrovaly. Jeho pozornost plně upoutala vetřelcova hlava. Byla úplně holá. Navíc taky nepřírozeně žlutá, až neonová. Tváře se rozšiřovaly do obrovského šklebu, který odhaloval neúplný chrup. S ústy kontrastoval roztomilý knoflíčkovitý nosík. Zářící zelené oči házely na všechny strany smaragdové odlesky. Z hladkého čela vyčnívaly dva tlusté výrůstky zakončené bambulkami. Tykadla. Uši chyběly. Peter ten typický obličej okamžitě poznal. Galaxo, Hvězdný Mstitel! Ten vykřičník nebyl výplodem Lisbonova mozku. Objevoval se ve všech reklamách na populárního mimozemšťana z dětského komiksu.

Lisbon ho bezpečně identifikoval, protože každý rodič s dítětem do deseti let tuto postavu dobře znal. Vlastně by se dalo úspěšně pochybovat o tom, zda v zemi existoval vůbec někdo, kdo by o Galaxovi neslyšel. Mimozemšťan měl na mladé Američany nevídaný vliv – v posledních letech s přehledem porazil další mediální výtvary pro děti, jako například mluvící dinosauři, mluvící houby, mluvící vláčky a podobně. Nejprve se objevil kreslený seriál o Galaxovi, který se vysílal každou sobotu ráno. Téměř okamžitě následovaly knihy, trička, pyžama,

videohry, postavičky, batohy, povlečení, film a spousta dalších lákadel, v nichž obchodníci správně vytyšili nevysychající zdroj svých příjmů. Který milující rodič by nechtěl potěšit své dítě? Lisbon ani nedokázal odhadnout, kolik on sám utratil za zboží s obrázkem šklebícího se mimozemšťana. Většinu si jeho syn Toby odnesl do domu své matky.

Teď už ten podivný hlas dával smysl. Patřil k masce. V televizi mluvil Galaxo navlas stejným pištivým vibratem. A Peter si vzpomněl, že tutéž masku koupil Tobymu k loňským vánočům. Nasazovala se na celou hlavu a díky vnitřnímu nastavitelnému řemínku se dala regulovat její velikost, takže padla dítěti stejně jako dospělému. V masce byla navíc zabudována technologie, která měnila hlas majitele – mikrofon na její vnitřní straně a reproduktor chytře ukrytý v díře mezi Galaxovými předními zuby. Lisbon za ta léta koupil Tobymu spoustu podobně vybavených masek, a tak věděl, že pokrok šel mílovými kroky dopředu a hlas vycházející z Galaxových úst byl v podstatě nerozpoznatelný. Určit podle něj člověka, který si nasadil masku, zkrátka nešlo. Naopak – k velké radosti dětí (a ke zděšení konsternovaných rodičů) výrobce dosáhl dokonalé imitace hlasu komiksové postavy.

A teď stál v této masce uprostřed Peterovy ložnice neznámý šílenec. Poprvé od rozvodu byl Lisbon rád, že prohrál soudní spor o svěření Tobyho do své péče. Jinak by možná jeho milovaný syn seděl vedle něho přivázaný k druhé židli a bůhví, co se tomu maskovanému zmetkovi honilo hlavou. Lisbon chtěl znovu promluvit, ale vzpomněl si na svá přelepená ústa.

„Za chvíli dostaneš šanci něco říct, žádné obavy,“ zaskřípal Galaxův hrůzostrašný hlas. „Budeš muset. Budeš se totiž muset rozhodnout. Ale nejprve základní pravidla. První pravidlo: žádný křik. Až ti sundám pásku, určitě budeš mít nutkání volat o pomoc. Upřímně řečeno – ani se ti nebudu divit. Ale musím tě upozornit, že pokud to uděláš, zarazím ti tohle do krku.“ Pozvedl sekáček na led. „Takže předpokládám, že nehodláš křičet, že ne?“

Lisbon váhavě přikývl. Nic jiného mu ostatně nezbývalo.

„Dobře. Tak teď pravidlo číslo dvě... Tohle spíš platí pro mě. Ale vlastně i pro tebe. Tady je. Budu se snažit tě nezabít, ale jestliže mě k tomu donutíš, nezaváhám ani na chvíli. Takže se snaž podle toho chovat, jasný?“

Lisbon neměl v plánu nechat se Galaxem zabít, a tak opět němě přítakal.

„Fajn, pravidlo číslo tři. To nejlepší. Dám ti na výběr dvě možnosti. Varuju tě, nebude to lehké. Ale budeš se muset rozhodnout. Od chvíle, kdy ti sundám pásku, odměřím přesně jednu minutu. Ani o sekundu víc. Pokud si do minuty nevybereš, zachovám se, jako by sis vybral obě varianty. Ale můžu tě ubezpečit, že to bys určitě nerad. Však to pochopíš, až svoje možnosti uslyšíš. Takže pro tvé vlastní dobro doufám, že budeš schopen si vybrat. Stačíš mě sledovat?“

Lisbon znovu přikývl a kapka studeného potu mu skápla z vlasů, skutálela se z čela, na chvíli ulpěla na pravém obočí a nakonec mu přistála v klíně. Galaxo se zájmem pozoroval její dráhu a poté pokračoval ve vysvětlování:

„Jen abys věděl, že hraju na férovku – toto je oficiální časomíra.“

Když si Galaxo klekl, aby z podlahy zvedl malou sportovní tašku, Peter opět zaslechl ten tichý kovový zvuk. Vetřelec tašku položil na postel, rozepnul zip a začal se v ní přehrabovat. Lisbon nevěřícně poslouchal cinkot kovu a s hrůzou hleděl na odpudivé předměty s ostrými hroty, zubatými okraji a děsivými drápy. Peterovi naskočila husí kůže. Galaxo ještě chvíli něco hledal, až konečně vytáhl zářivě červené jablko. Jeho střed obtáčela černá čára lemovaná drobnými číslicemi. Kuchyňský časoměřič.

„Nastavím ho přesně na jednu minutu, sdělím ti tvé možnosti a jakmile ti sundám pásku, poběží ti čas. Je to jasný?“

To přece nemůže být pravda. Není možné, aby se mu v ložnici objevil mimozemšťan z dětského komiksu a hrozil, že mu probodne krk sekáčkem na led a tím skřehotavým hlasem mu tady vyprávěl o nějakém pitomém výběru. To bylo příliš bizarní.

„Ptal jsem se, jestli mi rozumíš, Petře. Snaž se mi nějak odpovědět, jinak ti ošklivě ublížím.“

Lisbon neměl důvod mu nevěřit. Ale neuměl se prostě přimět k odpovědi.

„Petře...“ zaznělo z rozšklebených úst mimozemšťana. I přes počítačově upravený hlas Peter rozpoznal varovný tón. Lisbon přikývl.

„Dobře. Takže se podívejme na tvoje možnosti. Co vybrat, co jen vybrat?“ Galaxo si podrbl svou žlutou bradu v předstíraném hlubokém zamyšlení. Pak si poklepal kanárkově žlutý spánek. „Což takhle toto? Buď ti rozmlátím obě kolena kládíkem, nebo... hm... nebo ti useknu všechny prsty, pěkně jeden po druhém. Volba je na tobě. Co ty na to?“ Z přátelského obličejů unikl prapodivný zvuk, výbuch vibrata, které po chvíli Lisbon identifikoval jako zachechtání.

Zabouchání na dveře Peterovi přineslo okamžitý pocit úlevy – bohužel jen do chvíle, než mu došlo, že ten zvuk slyší pouze on. Pulzující krev mu duněla v uších, zatmělo se mu před očima a marně se pokoušel polknout. V krku měl obrovský suchý knedlík. Ten chlap byl totální cvok.

Najednou ho sevřel panický strach. Připomněl si druhé šilencovo pravidlo. Nebo snad bylo třetí? Ať už bylo jakékoli, vyplývalo z něho, že má na rozhodnutí pouze jednu jedinou minutu, jinak... jinak co? Ano, už si vzpomíná. Do hajzlu, Galaxo pohrozil, že jinak se zachová, jako by si Peter vybral obě možnosti. Galaxo mu roztříští obě kolena a uřízne všechny prsty. *Ježíši Kriste.*

Ale počkat. Galaxo ještě časomíru nespustil. Dokonce ani Peterovi neodlepil ústa. Lisbon se podíval na stále usměvavého mimozemšťana, který si znovu poklepal na spánek.

„Ne,“ prohlásil, „to není nejlepší nápad. Zapomeň na to.“

Lisbon zhluboka nasál nosními dírkami vzduch a vzápětí s úlevou vydechl. Ale pocit štěstí netrval dlouho.

„Počkej, už to mám,“ zaskřehotal Galaxo. „Ó, to je skvělý nápad. Takže tady to je, Petře. Dobře poslouvej, ať se správně rozhodneš. Buď ti na obličej vylíju kyselinu chlorovodíkovou,

nebo...“ Galaxo se dramaticky odmlčel, „... nebo ti uřežu obě chodidla. To je ono. Výběr nechám na tobě.“

Na chvíli zůstal Lisbonův mozek zcela prázdný – jako nepopsaný list, jako obrazovka poté, co někdo vytáhl zástrčku ze zdi. Sotva vnímal, co se kolem něho děje. Galaxo nastavující časoměřič, tikání, které následovalo, Galaxo natahující se k Peterovým ústům, Galaxo pronášející slova, jejichž smysl teď Peter nedokázal dešifrovat. Až ostrá bolest stržené kůže kolem rtů ho vrátila do současnosti.

„Petře, doufám, že se snažíš rozhodnout. Nechtěj, aby ti vypršel čas dříve, než si stačíš vybrat. Bylo by tragické, kdybys ztratil obojí – obličej i chodidla – když ti dávám šanci jedno z toho zachránit. Nemám pravdu?“

Lisbon nedokázal myslet. Nedokázal ani mluvit. Byl zcela paralyzovaný, neschopný pohybu – kromě nekontrolovaného třesu způsobeného vyplaveným adrenalinem.

Galaxo letmo pohlédl na časoměřič poklidně odtikávající sekundy. „Deset vteřin je pryč, Petře. Zbývá jenom padesát.“

Lisbon se pokusil o hluboký nádech, aby ze sebe dostal alespoň pár smysluplných slabik, ale záhy zjistil, že schopnost mluvit se mu ještě nevrátila. Měl dojem, že tikání se rozléhá po celém pokoji. Naklonil se vši silou dopředu s cílem osvobodit se z těsného sevření lepicí pásky, nedokázal však pohnout pažemi ani o centimetr. Několikrát marně zalapal po dechu.

Galaxo chvíli pozoroval jeho úsilí, pak nesouhlasně zakroužil svou výstřední hlavou: „To není nejvhodnější doba k panikaření. Vážně tě nechci připravit o tvář i obě chodidla, Petře.“

Lisbonovi se konečně vrátila řeč: „Tak to proboha nedělej!“

„Skvěle, tak už zase mluvíš.“ Galaxův hlas zněl skutečně potěšeně. „Tak to bychom měli. Ovšem musím tě upozornit, že ti zbývá už jenom čtyřicet vteřin. Vážně doufám, že důkladně promýšlíš svou volbu. Víím, je to těžké, protože tvůj další život to ovlivní v obou případech.“

Lisbon se nejprve zarazil, aby ovládl paniku ve svém hlase, odkašlal si a pak se zoufale zeptal: „Proč mi to děláš?“

Galaxo zakroužil hlavou: „Teď jsi mě vážně zklamal, Petře. Cožpak nechápeš, že na otázky nemáš čas? Jsi v situaci, kdy se musíš hodně rychle rozhodnout. Máš méně než půl minuty na to, abys mi sdělil jednu z možností.“ Zněl tak chladně, tak racionálně, i když Peterovi hrozil zmrzačením. A ta hrozba byla o to horší, že ji pronášel neustále se usmívající obličej mimozemšťana, a to pištivým hlasem, který dennodenně rozveseloval miliony dětí.

Ó Bože, ó Bože. Tik, tik, tik, tik, tik...

„Prosím,“ škemral Lisbon, „*prosím*, nedělej to. Mám syna. Prosím.“

„Už jenom pětadvacet vteřin. Ubezpečuju tě, mám s sebou kanystr kyseliny. Upřímně řečeno, nechal jsem ho v autě, ale můžu s ním být zpátky, než bys řekl švec. Nebo...“ Otočil se ke své sportovní tašce, která stále ležela na posteli, a vytáhl krátkou ruční pilku. Její odpudivé ostří namířil Lisbonovi na hrdlo. Peter ani na chvíli nezapochyboval, že tyto zuby si lehce poradí s vazy a kostmi.

Lisbonovy oči zoufale bloudily po místnosti a prohledávaly každý kout s nadějí, že se tam skrývá jeho zachránce – někdo, kdo až dosud čekal na svou příležitost dát věci do pohybu. Nikdo takový tam ale nebyl.

Tik, tik, tik, tik...

„Posledních patnáct vteřin, Petře,“ upozornil ho pištivý hlas. „Tak co to bude? Mám se vrátit do auta pro kyselinu, nebo to zvládneme s pilkou?“

Lisbon opět ztratil dech. A nedokázal ho popadnout. Snažil se, co to šlo, ale jeho plíce zkrátka nespolupracovaly. Chtěl promluvit, ale ozvalo se jen patetické zaskřehotání.

„Ale ne, Petře, to je směla. Začínáš nám zrychleně dýchat. V tomhle stavu to pro tebe bude těžké rozhodování. Prosím tě, snaž se uklidnit. Možná mi nevěříš, ale já z tebe vážně nechci udělat zrůdu bez obličeje i bez chodidel. To by položilo každého. Bez jednoho nebo druhého to nějak zvládneš, ale přijít o nohy i ksicht... No nevím, nevím...“

Tik, tik...

„Pospěš si, Petře,“ naléhal Galaxo, „věřím ti. Dokážeš se rozhodnout. Vybírej.“

Lisbon chtěl znovu žebrot o milost, chtěl se zeptat proč, proč ho Galaxo proboha nutí k tak šílenému výběru, ale nedostávalo se mu dechu. Ztratil hlas. Vtom ho napadla spásná myšlenka: třeba se udusí, třeba dostane rozsáhlý infarkt, takže si nebude muset vybírat mezi hrozným a ještě hroznějším. Nebude muset pozorovat, jak mu tenhle šílenec vylije na obličej kyselinu, nebude muset čelit příšerné bolesti, která se mu bude rozlévat po čele, dolů po tvářích, možná do očí, nebude muset vnímat, jak mu smrtící tekutina zaživa rozežere nos, vyhlodá díry v tkáních i kostech, rozleptá rty... a potom, zatímco bude křičet v agónii, mu ten gauner kousek po kousku uřeže obě chodidla. *Ó Bože, prosím, Bože, prosím...*

„Sakra, Petře,“ promluvil Galaxo už naléhavě, „zbývá ti deset vteřin a fakt bys mi měl věřit, že udělám, co jsem řekl. Spálím ti ksicht a pak ti uříznu obě chodidla. Do prdele, věř mi.“ Galaxo teď ječel. „Mysli, Petře. Rozhodni se.“

Lisbon mu skutečně věřil. Ani na moment nepochyboval, že Galaxo splní svou hrozbu a bez váhání spáchá obě zvěrstva. Ale Peter prostě nebyl schopen promluvit. Nedokázal dostat do plic dostatečné množství vzduchu, aby vyprodukoval nějaký srozumitelný zvuk. Sípál a sténal a cítil, jak se mu slzy řinou po tvářích dolů, a přitom ze sebe nevydal ani slovo. A vlastně ani nevěděl, co by řekl.

„Skoro už je pozdě, Petře. Jakmile vyprší tvůj čas, už ti nedám na výběr. Přísahám, v tom budu férový. Neudělal bych to pro nikoho jiného, a neudělám to ani pro tebe. Tak se už kurva rozhodni.“

Ó Bože, prožít celý zbytek života jako zrůda bez obličeje, vzbuzovat na veřejnosti hrůzu, přitahovat zděšené pohledy, poslouchat šokované vzdechy, nebo dokonce kruté, bezcitné urážky. Vždycky byl přitažlivý muž. Výrazné rysy, říkalo se o něm, krásný úsměv, soudilo okolí – a on nemohl než souhlasit. Ach Bože, ztratit tohle všechno. A pak ta bolest. Šílená, nesnesitelná bolest. Ale svá chodidla, ta přece potřeboval –

potřeboval chodit, plavat, běhat, hrát si se synem, řídit. Ježíši, potřeboval je úplně ke všemu. Ale obličej...

„Rozhodni se hned teď, Petře. Pokud nemůžeš mluvit, dej mi prostě znamení. Zavř prsty, jestliže jsi pro nohy, v opačném případě zakývej hlavou.“

Nemůžu si vybrat, vážně nemůžu, vždyť já ani nemůžu přemýšlet, když ten zasraný budík pořád tiká, ne, ne, ne, prosím tě, nenuť mě si vybrat...

„Do hajzlu, Petře, vypršel ti čas.“ Galaxův přízračný hlas teď zněl doopravdy zklamaně. „Tři... dva... jedna...“

„Chodidla.“ Slova se vydrala Lisbonovi z hrdla právě v tom okamžiku, kdy se z časomíry ozvalo tiché *cink*. Lisbon se přerušovaně nadechl a začal zcela nemůžně vzlykat. Hlava mu spadla na prsa. Slzy mu kanuly do klína. Další nádech, další série trhavých vzlyků.

„Hm, tak nevím, Petře,“ pokrčil rameny Galaxo. „To teda bylo těsně.“

Lisbon pohlédl na svého trýznitele s neskrývaným děsem v očích. Přinutil se přestat vzlykat. „A-a-ale já jsem si vybral,“ namítl přiškrceným hlasem. „Já si *vybral*.“

„Myslím, že jsem zaslechl cinknutí předtím, než jsi řekl *chodidla*.“

Lisbon se podíval do obrovských zelených očí, do černých zorniček uprostřed zářivě smaragdových duhovek, kde doufal zachytit vlhký záblesk skutečných očí, a s odzbrojující naléhavostí žadonil: „Prosím, prosím, prosím, vezmi mi *jenom* chodidla.“

Galaxo se poškrábal na své žluté bradě.

„Pro slitování boží, projev trochu soucitu,“ nevzdával se Lisbon. „Vezmi mi *jenom* chodidla.“

Zavřel oči. Nemohl uvěřit, že právě někoho zoufale žádal, aby mu uřezal chodidla. Nicméně se modlil, aby jeho prosba byla vyslyšena. Galaxo si dal s odpovědí načas. Nakonec prohlásil: „Tak jo, možná jsi to stihl včas. Asi máš dnes štěstí,“ dodal povzbudivě.

Lisbon široce otevřel oči, když mu Galaxo přelepil ústa novým kusem lepicí pásky. Začal zase naříkat. Pak pohledem zavadil o zubatou pilku v Galaxově pravici a vykřikl ze všech sil, z hloubi své zmučené duše, s pocitem, že si roztrhne hlasivky – a přesto byl ten zvuk tak tichý, téměř neslyšitelný, zcela pohlcený pevně přilepenou páskou.

Brzy se ocitl daleko za hranicemi vědomí.

2

Zena ležící pod Johnem Spaderem s ním našla stejný rytmus, její pohyby a dýchání se ztotožnily s jeho. Jejich těla se na chvíli částečně oddělila a vzápětí se ve správném okamžiku ve správném úhlu zase spojila. S Hannou to tak bylo vždy. Oba instinktivně věděli, co ten druhý chce, a bez váhání šli této potřebě vstříc. Připomínalo to improvizovaný tanec, kterému se nějakým zázrakem podařilo vypadat jako precizně připravená choreografie. A tak to bylo pokaždé. A jako vždy, i tentokrát se John podíval do Hanniných krásných hnědých očí a pomyslel si: *Měly by být modré. Měly by to být oči mé ženy.* Pocítil osten viny – jako ostatně vždy – což málem přerušilo jeho rytmické pohyby. Místo toho jej vyvedlo z konceptu zazvonění mobilu.

Aniž se vymanil z Hannina objetí, opřel se o loket a natáhl se po telefonu na nočním stolku. Ztěžka oddechující Hanna, jejíž boky se ještě stále pohybovaly v pravidelném rytmu, se na Johna v úžasu zadívala.

„Spader,“ ohlásil se, přičemž si uvědomil, že jeho hlas zní zastřeněji než obvykle. „Ne, vůbec ne. Cože – Ježíši, tak brzo? Jenom dvanáct dní od Lisboňových chodidel? Co to bylo tentokrát?“ Pauza. „Obě uši?“

Hanna se pod ním zavlnila trochu naléhavěji a zaryla mu nehty do spodní části zad.

„Kde se to stalo?“ Mrkl na červené číslice na budíku vedle postele. Skoro dvě ráno. Hanna zrychlila tempo přírazů a pů-

sobivě rozvlnila boky. Rukama sjela níž, popadla Spaderův nahý zadek a přitiskla si ho ke svému žhavému klínu. Opět začala zhluboka oddechovat, dostala se zpět do rytmu a zasténala rozkoší.

Spader mírně naklonil hlavu, aby lépe slyšel – volajícího, ne Hannu.

„Můžu být na Desítce za dvacet minut,“ prohlásil bez zaváhání. Desítkou myslel Federal Street číslo deset v Salemu, Massachusetts, kde sídlilo Státní policejní detektivní oddělení správního obvodu Essex. „Odtud můžeme jet společně. Cože? Jo, už jsem na odchodu.“ Ukončil hovor a podíval se provinile na Hannu. „Promiň, ale budu muset jít.“

„Hmm?“ Hannin hlas zněl ještě zastřeněji než jeho před pár minutami. Její vždycky půvabný obličej byl v této chvíli snad ještě krásnější – vzrušení mu dodalo narůžovělý nádech a přes čelo jí spadlo několik uvolněných pramenů vlnitých vlasů. Jakmile však Hanně došlo, že Spader to myslí vážně, její výraz se změnil a něha z tváře vyprchala. „Ty odcházíš? Právě teď?“ Ani v této chvíli nezastavila pohyb rozvlněných boků.

„Promiň.“

Její boky se zastavily. Podívala se na něj očima, které neměly barvu očí jeho ženy, a tiše pronesla: „Prosím tě, řekni mi, že si děláš srandu. Že to nemyslíš vážně?“

„Prosím tě, řekni mi, že si děláš srandu,“ ujišťoval se Gavin Dunbar.

Spader se s pokrčením ramen podíval na muže, s nímž přes devět let pracoval na detektivním oddělení a s nímž se zhruba stejnou dobu přátelil. „Promiň, ale nemůžu. Bere tě to do protisměru.“

Dunbar strhl volant fordu zpátky na jejich polovinu vozovky a nevěřícně se zeptal: „Ježíši, Johnne, ty jsi vážně přestal uprostřed? Je to vůbec fyzicky možné?“

„Jo, Gavine, je.“

„To bych teda nedal. Ne, *tohle* bych určitě nedal. A navíc to může být nebezpečné. To samé se tvrdí v případech, když zadr-

žíš kýchnutí. Víš, má se za to, že ti pak prasknou oční bulvy nebo tak něco. Jen s tím rozdílem, že při přerušení soulože to nebudou *oční bulvy*, které ti prasknou.“

„No, zdá se, že jsem to přežil bez úhony.“

„Asi jsi měl tentokrát prostě štěstí. Co jsi jí vlastně řekl?“

„Řekl jsem jí, že soudě dle předchozích zkušeností jí k velkému finále chybělo asi šest nebo sedm minut, zatímco já se tentokrát z nějakých důvodů o pár minut opozdil, a že člověk, který právě přišel o ucho, asi nebude chtít čekat dalších deset minut, než se hlavní detektiv udělá, aby pak mohl nerušeně pracovat na jeho případu.“

„To jsi jí neřekl. O tom uchu.“

„Ale řekl.“ Spader nelhal. Skutečně Hanně sdělil důvod jeho spěšného odchodu s tím, že když uslyší o muži, kterému někdo uřízl ucho, lépe pochopí naléhavost celé kauzy. A pokud ne, smůla – ona ještě v budoucnu zažije spoustu orgasmů, ovšem tomu chlápku navždy zůstane už jen jedno ucho.

„Víš, Johnne, že tě znám dost dlouho na to, abych věděl, že ti můžu věřit. Možná jsi přerušil báječný sex jen proto, že volala povinnost.“ Dunbar nespustil oči ze silnice. „Ale já si nemyslím, že to byl jediný důvod.“

„Chlap, který přijde o ucho kvůli šílenci, který obchází město a odřezává lidem kousky těla, to pro tebe není dostatečný důvod?“

„Možná je, ale stejně si myslím, že nebyl jediný.“ Dunbar se soustředil na cestu před sebou, ale Spader přesto cítil, jako by ho jeho kolega probodával pohledem.

„Tak jo, myslel jsem na svou ženu, no a co?“

„Na tvou *bývalou* ženu, Johnne,“ upozornil ho Dunbar. Nemyslel to zle. Byl to fajn chlap, spolehlivý kamarád a Spader by za něho položil život, protože přesně to by udělal – nebo měl udělat – každý policista pro svého kolegu. Vůbec si ale nebyl jistý, jestli se chce Gavinovi svěřovat se svými citovými problémy.

„Kolik ti je?“ nevzdával se Dunbar. „Jsi tak o čtyři pět let mladší než já, ne?“